

Legenda lui Moș Crăciun

Blacks

Copile, lângă mine te așează,
O mică povestire am să-ți spun!
Ia un creion și-ncet tu desenează
ce îți voi spune despre Moș Crăciun

Să ne-așezăm sub brad, dulce copile,
în luciul unui glob noi să privim,
iar timpul inapoi cu mii de zile
ținându-ne de mână să-l găsim.

Închide ochii pentru o clipită
și vei vedea un sat, cam mititel,
Și o lumină care, calm, palpită,
Iar la lumina ei... un bătrânel

El face jucării nenumărate,
în zori spre a le duce la oraș
În liniște gândește și socoate
că le va vinde pe un colțunaș.

A doua zi, orașul îl așteaptă,
iar sacul se golește imediat.
Dar cum ți-am spus că viața e nedreaptă
Al lui efort nu fu prea apreciat.

Cu sacul gol, cu buzunare goale
El se îndreaptă spre al său lăcaș
Pe-o uliță scâldată în uitare,
o casă el zărește, mintenaș.

În ea stau doi copii fără de mamă
Și-o rugămintă cântă ei în cor.
Privind spre cer se roagă și tot cheamă
un înger să le vină-n ajutor.

Nu își doresc decât să aibă-n palme
un soldățel de plumb, nimic mai mult,
să-i apere de taina unor șalme,
de-al sărăciei nedorit tumult.

Sunt prea săraci și ei realizează
că soldățelul lor e ireal,
că sărăcia lor prea mult contează,

iar visul lor rămâne ideal.

Cuprins de o tristețe-n a sa stare,
Îndreptă moșul fruntea către cer
"Ce mi-aș dori să am din întâmplare
Un soldățel de plumb, micut, stingher!"

Se uită moșu-n sacul ce tresare
În fundul lui găsește-un soldățel
Îl lasă-n prag, bătând în ușa care
speranței se așează drept rastel.

Și pleacă moșul-nvăluit în robă
gândind că o putere de-ar avea
grămezi de jucării de-ar fi în tolbă,
copiilor, cadouri le va da.

În drumul lui, în seara luminată
un pui de căprioară a-ntâlnit
ce șchiopăta c-o rană infectată,
iar mersul îi era împleticit.

Își rupse moșul parte din veșminte
și rana celui pui el o legă
Când, deodată, puiul cel cuminte
în înger fără seamăn se schimbă.

"Te văd că ești a bunătății pală!
Dorința ta pe veci se va-împlini,
să-mparți discret și necruprins de fală
în toată lumea, mii de jucării!"

Deodată roba sa se luminează
și se transformă într-un semn regal
într-un costum ce chiar și azi păstrează
o frumusețe fără de egal.

Un rosu viu în haine se aprinde,
iar cizmele îi sunt cu licăriri
Cu care moșul va putea cuprinde
țărâmurii necuprinse de gândiri.

Alături îi apare de niciunde
o sanie cu niște reni blajini
să-l ducă spre ținutul ce cuprinde
o fabrică de visuri și lumini.

Se suie moșu-n sania ce-l poartă

spre-acel ținut ce-n dar l-a căpătat
pentru a sa purtare fermecată,
crescută într-un suflet nepătat.

Și an de an, de-atunci, copile dragă,
Lucrează moșul cu zor de furnici
Ca-n astă zi să aibă în desagă
Tot ce-și doresc copii mari sau mici.

Să-l așteptăm pe moșul ce-o să vină
La fiecare să-i aducă-n dar
O jucărie și a sa Lumină
Și o fărâmbă din celstul Har.

Să nu uităm nicicând c-a sa putere
E drept răsplata unei bunătăți
Ce n-a fost învelită în mistere
sau oferită doar în jumătăți.

Să îi urmăm și noi a sa gândire,
Să devenim mai buni decât am fost
Și-a noastră bunătate-n răspândire
Să fie celor simpli adăpost.